

**V L A D I M I R
N A B O K O V**

Lolita

L O L I T A

Preveo s engleskog
Branko Vučićević

■ Laguna ■

Naslov originala

Vladimir Nabokov

LOLITA

Copyright © 1955, Vladimir Nabokov

All rights reserved

Translation copyright © srpskog izdanja 2025, LAGUNA

LOLITA

PRVI DEO

1.

Lolita, svetlosti mog života, ognju mojih prepona. Moj grehu dušo moja. Lo-li-ta: vrh jezika klizne niz nepce u tri koraka, pa u trećem lupne o zube. Lo. Li. Ta.

Bila je Lo, prosto Lo, ujutru, uspravljena, visoka sto četrdeset sedam centimetara, u jednoj sokni. Bila je Lola u pantalonama. Doli je bila u školi. Na tačkastoj liniji za potpis bila je Dolores. Ali u mome naručju uvek bejaše Lolita.

Je li imala prethodnicu? Jeste, uistinu jeste. Zapravo, možda ne bi bilo Lolite da jednog leta nisam voleo izvesnu prvu devojčicu-dete. U carstvu jednom – tamo gde more sne svoje sni. O, kada? Otprilike onoliko godina koliko je prošlo otkako se Lolita rodila, toliko je meni bilo tog leta. Za kitnjast prozni stil uvek se možete osloniti na ubicu.

Dame i gospodo porotnici, dokaz broj jedan jeste ono na čemu su serafimi, krivo obavešteni, bezazleni, plemenito krilati serafimi, zavideli. Pogledajte ovaj splet trnja.

2.

Rođen sam 1910. godine, u Parizu. Moj otac je bio blaga, komotna osoba, salata rasnih gena: švajcarski državljani pomešanog

francuskog i austrijskog porekla, s kapljom Dunava u žilama. Odmah ću vam dati da razgledate divne, caklastoplave razglednice. Posedovao je raskošan hotel na Rivijeri. Njegov otac i deda prodavali su vino, drago kamenje i svilu, tim redom. S tri-deset godina oženio se Engleskinjom, kćerkom Džeroma Dana, alpiniste, i unukom dvojice dorsetskih paroha, stručnjaka za nerazumljive predmete – paleopedologiju, odnosno Eolove harfe. Moja veoma fotogenična majka poginula je ćudljivim nesrećnim slučajem (izlet, grom) kad je meni bilo tri godine i, izuzimajući jedan zabran topline u najtamnijoj prošlosti, od nje se ništa nije zadržalo u udolinama i dolovima sećanja nad kojima je, ukoliko još možete da podnesete moj stil (pišem pod paskom), zašlo sunce mog ranog detinjstva: jamačno su vam svima znani oni mirisni ostaci prekinutog dana, s mušicama oko rascvetane živice ili sred kojih naglo zađe i prođe lutilica, u podnožju brega, u letnji suton; krznasta toplina, zlatne mušice.

Starija sestra moje majke, Sibil, kojom se oženio i potom je zanemarivao jedan očev rođak, služila je mojoj najužoj porodici kao neka vrsta neplaćene guvernante i domoupraviteljke. Neko mi je kasnije pričao da je bila zaljubljena u mog oca i da je on to lakomisleno iskoristio jednog kišnog dana i zaboravio čim se razvedrilo. Bio sam joj izvanredno odan, uprkos krutosti – kobnoj krutosti – nekih njenih pravila. Možda je želela da s vremenom od mene načini boljeg udovca no što je to moj otac. Tetka Sibil je imala ružičasto uokvirene azurne oči i voštanu put. Pisala je pesme. Bila je poetično sujeverna. Govorila je kako zna da će umreti ubrzo po mom šesnaestom rođendanu, i umrla je. Njen muž, veliki trgovac parfemima, provodio je najveći deo vremena u Americi, gde je konačno osnovao firmu i stekao nešto nekretnina.

Rastao sam kao srećno, zdravo dete u blistavom svetu knjiga s ilustracijama, čistog peska, stabala pomorandži, prijateljski nastrojenih pasa, pogleda na more i osmehnutih lica. Oko mene se obrtao divotni hotel *Mirana* kao neka vrsta privatnog

svemira, okrećeni kosmos unutar onog plavetnog, većeg kosmosa što je bleštao napolju. Od zakeceljenog sudopere do uflanelisanog moćnika, svi su me voleli, svi mazili. Postarije američke dame oslonjene na štapove naginjale su se ka meni poput tornjeva Pize. Upropašćene ruske kneginje koje nisu mogle da plate mom ocu kupovale su mi skupe bombone. A on, *mon cher petit papa*,* vodio me je na vožnju čamcem i biciklom, učio me da plivam, ronim i vozim vodene skije, čitao mi je *Don Kihota* i *Jadnike*, i ja sam ga obožavao i poštovao i radovao se kad god bih krišom čuo kako sluge raspravljaju o njegovim različitim prijateljicama, divnim i ljubaznim bićima koja su mi posvećivala mnogo pažnje, gukala i ronila suze nad mojim vedrim bezmajčinstvom.

Pohađao sam englesku školu udaljenu nekoliko kilometara od kuće i tamo sam igrao tenis i loptao se, dobijao odlične ocene i bio u podjednako izvrsnim odnosima sa školskim drugovima i nastavnicima. Jedini određeni seksualni događaji kojih se mogu setiti a zbili su se pre mog trinaestog rođendana (to jest, pre no što sam prvi put ugledao moju malu Anabel) bili su: svečan, uštogljeno pristojan i čisto teorijski razgovor o iznenađenjima puberteta, vođen u školskom ružičnjaku s jednim malim Amerikancem, sinom tada slavne filmske glumice koju je retko viđao u trodimenzionalnom svetu; i neke zanimljive reakcije mog organizma na izvesne fotografije, biseraste i osenčene, s beskrajno mekim prevojima, u Pišonovoj raskošnoj knjizi *La beauté humaine*** koju sam ukrao ispod planine mramorno ukoričenih godišta *Grafika* u hotelskoj biblioteci. Kasnije, na svoj divno bezbrižan način, otac mi je pružio sva obaveštenja o seksu za koja je smatrao da su mi potrebna; to je bilo baš pre no što će me, u jesen 1923. godine, poslati u *lycée**** u Lionu

* Franc.: moj dragi tata. (Prim. prev.)

** Franc.: ljudska lepota. (Prim. prev.)

*** Franc.: licej, gimnazija. (Prim. prev.)

(gde je trebalo da provedem tri zime), ali, avaj, u leto te godine on je obilazio Italiju s *Mme* de R. i njenom kćerkom i ja nisam imao kome da se požalim, s kim da se posavetujem.

3.

Poput pisca, Anabel je bila mešovitog porekla: u njenom slučaju, pola engleskog, pola holandskog. Njene crte danas pamtim daleko manje jasno no pre nekoliko godina, pre no što sam upoznao Lolitu. Postoje dve vrste vizuelnog pamćenja: jedna, kad otvorenih očiju vešto nanovo sazdate neki lik u laboratoriji svog duha (i tada Anabel vidim u takvim opštim pojmovima kakvi su: „koža boje meda“, „mršave ruke“, „smeđa ukovrdžana kosa“, „duge trepavice“, „velika blistava usta“), i druga, kad u magnovenju dočarate, zatvorenih očiju, na tamnoj unutarnjoj strani očnih kapaka, objektivnu, apsolutno optičku repliku ljubljenog lica, malu sablast u prirodnim bojama (tako vidim Lolitu).

Stoga ću se pri opisivanju Anabel ukratko ograničiti na to da kažem da je bila divno dete, nekoliko meseci mlađe od mene. Njeni roditelji su bili stari prijatelji moje tetke, i podjednako užtogljeni. Bili su unajmili vilu nedaleko od hotela *Mirana*. Čelavi pocrneli gospodin Li i debela, napuderisana gospođa Li (rođena kao Vanesa van Nes). Kako sam ih mrzeo! Isprva smo Anabel i ja razgovarali o perifernim stvarima. Neprestano je zahvatala pregršti sitnog peska i propuštala ga kroz prste. Naši mozgovi su bili podešeni onako kako su to bili mozgovi pametnih evropskih preadolescenata u naše vreme i u našoj sredini, i sumnjam da bi se mnogo individualnog duha moglo pripisati našem interesovanju za mogućnost postojanja više nastanjenih svetova, takmičarski tenis, beskonačnost, solipsizam i tako dalje. Mekota i krhkost životinjskih mladunaca pričinjavale su nam isti silan bol. Ona je želela da bude bolničarka u nekoj

gladu morenoj azijskoj zemlji; ja sam želeo da budem slavni špijun.

Naprećac smo se ludo, trapavo, besramno, bolno zaljubili jedno u drugo; trebalo bi da dodam – beznadežno, jer se po-mama uzajamnog posedovanja mogla utažiti jedino ako bismo zaista ispili i upili svaku česticu svojih duša i tela: ali mi smo stajali onde, nesposobni čak da se sparimo kao što bi deca iz sirotinjskih četvrti lako ulučila priliku da učine. Nakon jednog mahnitog pokušaja da se noću sastanemo u njenoj bašti (o čemu više potom) jedina osama koja nam je dopuštena beše da se nađemo van domašaja sluha, ali ne i oka, na gusto nase-ljenom delu plaže. Tamo, na mekom pesku, na koji metar od svojih starijih, ležali bismo ispruženi celo prepodne, u skame-njenom paroksizmu želje, i koristili smo svaku blagoslovenu ćud prostora i vremena da jedno drugo dotaknemo: njena šaka, upola skrivena u pesku, puzala bi prema meni, njeni tanki mrki prsti mesečarski bi dolazili sve bliže; onda bi njeno opalescent-no koleno krenulo na dugo, oprezno putešestvije; ponekad bi nam slučajni bedem koji su izgradila manja deca dao dovoljan zaklon da se okrnemo slanim usnama; ti nepotpuni dodiri dovodili su naša zdrava i neiskusna mlada tela u takvo stanje razdraženosti da čak ni sveža plava voda u kojoj smo i dalje grčevito posezali jedno za drugim nije mogla doneti olakšanje.

Među dragocenostima koje sam izgubio na lutanjima to-kom svojih zrelih godina nalazila se fotografija, snimak moje tetke, koja je prikazivala Anabel, njene roditelje i staloženog, postarijeg hromog gospodina, izvesnog doktora Kuperu, koji se tog leta udvarao mojoj tetki, okupljene oko stola pred nekim kafeom. Anabel nije lepo ispala, uhvaćena u činu saginjanja nad *chocolat glacé*,* a njena mršava gola ramena i razdeljak bili su otprilike sve što se moglo prepoznati (kako ja pamtim tu sliku) usred sunčane zamagljenosti u kojoj je postupno iščezavala

* Franc.: ledenom čokoladom. (Prim. prev.)

njena lepota; međutim, ja sam, sedeći malo po strani od ostalih, ispao sa svojevrsnom dramatičnom upadljivošću: turoban dečak s gustim obrvama, u tamnoj sportskoj košulji i dobro skrojenim belim kratkim pantalonama, koji prekrštenih nogu sedi, iz profila, gledajući u stranu. Ta fotografija je snimljena poslednjeg dana našeg sudbonosnog leta i samo nekoliko minuta pre no što smo načinili drugi i konačni pokušaj da osujetimo sudbinu. Uz najprovidniji izgovor (to je bila poslednja prilika i ništa nam nije bilo uistinu bitno) pobjegli smo iz kafea na obalu i našli pust potez peska, i tamo, u ljubičastoj senci crvenih stena što su oblikovale neku vrstu špilje, doživeli kratak niz žudnih milovanja, s nečijim izgubljenim naočarima za sunce kao jedinim svedokom. Bejah na kolenima i na ivici da posedujem svoju voljenu, kad dva bradata kupača, starac morjanin i njegov brat, izadoše iz mora uz povike raspusnog bodrenja, a četiri meseca kasnije ona je na Krfu umrla od tifusa.

4.

Stalno iznova prelistavam ova bedna sećanja i neprestano se pitam je li tada, u blesku tog dalekog leta, nastala napuklina u mom životu, ili je moja preterana žudnja za tim detetom samo prvi dokaz unutarnje osobenosti? Kad pokušavam da analiziram vlastite žudnje, pobude, postupke i tako dalje, prepuštam se svojevrсноj retrospektivnoj uobrazilji koja analitičku sposobnost hrani neograničenim alternativama i čini da se svaki dočarani put račva i ponovo bez kraja grana, u razluđujuće složenoj perspektivi moje prošlosti. Ubeđen sam, međutim, da je na izvestan magičan i sudbonosan način Lolita započela s Anabel.

Takođe znam da je udarac Anabeline smrti učvrstio osujećenje tog leta iz noćne more, od njega načinio stalnu prepreku svakoj novoj ljubavi tokom hladnih godina moje mladosti.

Duhovno i telesno su se u nama bili stopili sa savršenstvom koje mora ostati nepojmljivo prozaičnim, sirovim, standardnim mozgom opremljenim mladima današnjice. Dugo nakon njene smrti osećao sam kako njene misli lebde kroz moje. Davno, pre no što smo se sreli, sanjali smo iste snove. Upoređivali smo svoja iskustva. Ustanovili smo čudne srodnosti. Istog juna iste godine (1919) zalutali kanarinac ulepetao je u njenu kuću i u moju, u dvema udaljenim zemljama. Oh, Lolita, da si me *ti* tako volela!

Ostavio sam za zaključak svoje faze „Anabel“ opis našeg neuspelog prvog ljubavnog sastanka. Jedne noći uspela je da prevari opaku budnost svoje porodice. U nervoznom i vitkolisnom gaju mimoza iza njihove vile, načvorili smo se na ruševinama niskog kamenog zida. Kroz tamu i nežno drveće videli smo arabeske osvetljenih prozora koji mi se sad, retuširani raznobojnim nijansama osetljivog pamćenja, ukazuju kao karte za igranje – po svoj prilici zato što je neprijatelj zaokupljala partija bridža. Drhtala je i trzala se dok sam ljubio ugao njenih razmaknutih usana i vrelu resicu njenog uha. Grozd zvezda je bledo sjao iznad nas, između silueta dugog tankog lišća; to treperavo nebo izgledalo je golo kao što je ona bila ispod lake haljinice. Video sam njeno lice spram neba, čudno razgovetno, kao da ispušta neko vlastito slabašno zračenje. Njene noge, njene divno žive noge nisu bile suviše stisnute, i kad je moja ruka našla ono što je tražila, sanjarski i sablastan izraz, upola uživanje, upola bol, navukao se na one detinje crte. Sedela je malo iznad mene i kad god bi je njen samotni zanos naveo da me poljubi, njena glava bi se pognula sanjivim, blagim priklo-
nom koji je bio gotovo tužan, a njena gola kolena bi obuhvatila i stisnula moje zapešće, i opet bi se olabavila; njena drhtava usta, izobličena gorčinom nekog tajanstvenog napitka, našla bi se, uz šištavo udisanje, blizu mog lica. Pokušala bi da ublaži bol ljubavi najpre grubo tarući suve usne o moje, potom bi se moja mila odmakla, uz nervozno zabacivanje kose, pa bi se opet tamo

približila i dopustila mi da se hranim njenim otvorenim ustima, dok sam joj ja, s darežljivošću spremnom da joj ponudi sve, moje srce, moje grlo, moju utrobu, dao da u svojoj nespregnutoj šaci drži skiptar moje strasti.

Pamtim miris nekakvog pudera – verujem da ga je ukrala od majčine sobarice, Špankinje – slatkast, prostački, mošusni parfem. Mešao se s njenim vlastitim kolačastim mirisom, i moja čula se odjednom vrškom napuniše; iznenadno komešanje u obližnjem žbunu sprečilo ih je da se preliju – a kad smo se razdvojili i bolnih vena se posvetili onome što je verovatno bila mačka koja tumara, iz kuće se zaorio glas njene majke, dozivajući sve višim, usplahirenim tonom – i doktor Kuper je teško ishramao u baštu. Ali taj gaj mimoza – magličasti sjaj zvezda, bridenje, plamen, medna rosa i bol ostali su u meni, a ta devojčica sa svojim primorskim udovima i vatrenim jezikom opsedala me je sve od tada – dok najzad, dvadeset četiri godine kasnije, nisam razbio njene čini otelovivši je u drugoj.

5.

Kad se osvrnem, dani moje mladosti kao da odleću od mene u roju bledih dronjaka što se ponavljaju, nalik onim jutarnjim vejavicama upotrebljenog tankog papira koje putnik u vozu viđa kako se kovitlaju tragom vagona. Pri svojim sanitarnim odnosima sa ženama bio sam praktičan, ironičan i žustar. Dok sam studirao u Londonu i Parizu bile su mi dovoljne plaćene dame. Moje studije su bile pedantne i intenzivne, mada ne i naročito plodonosne. Isprva sam smerao da diplomiram psihijatriju kao toliki talenti *manqué*,* no ja sam bio još većma *manqué*; obuzela me je neobična iscrpljenost, doktore, toliko me tišti; i prešao sam na englesku književnost gde toliki osujećeni

* Franc.: promašen, neuspeo. (Prim. prev.)

pesnici završavaju kao nastavnici što puše na lulu i nose odela od tvida. Pariz mi je odgovarao. S ljudima bez otadžbine raspravljao sam o sovjetskim filmovima. S uranistima sam sedeo kod *Deux magots*.^{*} Objavljivao sam zakuvaste oglede u opskurnim časopisima. Sastavljao sam pastiše:

... *Fraulein von Kulp*
može da se osvrne, s rukom na vratima;
Neću je slediti. Ni Fresku. Niti
onog Galeba.

Nad mojim radom pod naslovom „Prustovska tema u jednom Kitsovom pismu Bendžaminu Bejliju“ smejućalo se šest ili sedam učenjaka koji su ga pročitali. Bacio sam se na *Histoire abrégée de la poesie anglaise*^{**} za jednu uglednu izdavačku kuću, a onda sam počeo da sastavljam onaj priručnik francuske književnosti za studente s engleskog govornog područja (s poređenjima crpenim iz dela engleskih pisaca) koji će me zaokupljati tokom četrdesetih godina – i čiji je poslednji tom bio gotovo spreman za štampu u trenutku mog hapšenja.

Našao sam posao – da predajem engleski jezik grupi odraslih u Oteju. Onda me je nekoliko zima zaposlila jedna škola za dečake. Ovda-onda koristio sam poznanstva sa socijalnim radnicima i psihoterapeutima da bih u njihovom društvu posećivao različite ustanove, kao što su sirotišta i popravilišta, gde se moglo zuriti u blede pubescentne devojčice slepljenih trepavica sa savršenom nekažnjivošću što podseća na onu koja nam se daje u snovima.

Sad želim da uvedem sledeću misao. Između starosne graničnice od devet i četrnaest godina javljaju se device koje izvesnim

^{*} Franc.: *Kod dva majmuna*. Magot – majmun, groteskna figura. (Prim. prev.)

^{**} Franc.: *Kratka istorija engleske poezije*. (Prim. prev.)

omađijanim putnicima, dva ili mnogo puta starijim, otkrivaju svoju pravu prirodu koja nije ljudska, već nimfinska (to će reći: demonska); i ta izabrana stvorenja želim da označim kao „nimfice“.

Primetićete da prostorne kategorije zamenjujem vremen-skim. Zapravo, hteo bih da čitalac sagleda „devet“ i „četrnaest“ kao granice – zrcalne plaže i ružičaste stene – jednog začaranog ostrva kojim blude ove moje nimfice, a koje je okruženo ogromnim, maglenim morem. Jesu li sva deca-devojčice između ovih uzrasnih granica – nimfice? Razume se da nisu. Inače bismo mi upućeni, mi samotni moreplovci, mi nimfolepti, odavno poludeli. Ni lepota nije nikakvo merilo, a prostaštvo, ili bar ono što data zajednica tako naziva, nužno ne krnji izvesne tajanstvene odlike, opčinjavajuću dražesnost, neuhvatljivu, promenljivu dušu, zgromljavajuću kovarnu ljupkost što nimficu odvaja od onih njenih vršnjakinja koje neuporedivo više zavise od prostornog sveta sinhronih pojava no od onog neopipljivog ostrva začaranog vremena gde se Lolita igra sa sebi sličnima. Unutar istih uzrasnih granica broj istinskih nimfica upadljivo je manji od broja privremeno ružnih ili samo zgodnih ili „cakanih“ ili čak „slatkih“ i „privlačnih“ običnih, punačkih, bezobličnih, hladnokožnih, u suštini ljudskih devojčica, s tibama i kikicama, koje se mogu ali ne moraju preobraziti u odrasle osobe velike lepote (pogledajte one ružne knedlice u crnim čarapama i s belim šesirima što se preobražavaju u bajne zvezde ekrana). Normalan muškarac, kad mu se dà grupna fotografija učenica ili izviđačica pa se od njega zatraži da pokaže najlepšu, neće nužno izabrati baš nimficu među njima. Morate biti umetnik i ludak, beskrajno melanholičan stvor, s mehurom vrelog otrova u preponama i natprosečno sladostrasnim plamenom što vam neprestano palaca u kičmi (oh, kako morate da se grčite i skrivate!) da biste namah, po neizrecivim znaci-ma – pomalo mačkast obris jagodice, vižljastost puhorastog uda i ostali pokazatelji koje mi očaj, stid i suze nežnosti brane

da nabrajam – razaznali malog smrtonosnog demona među zdravom decom: *ona* stoji a da je ova ne prepoznaju, i sama nesvesna svoje fantastične moći.

Povrh toga, pošto pojam vremena igra tako magičnu ulogu u ovoj stvari, proučavalac se ne sme iznenaditi kad sazna da mora postojati jaz od nekoliko godina, rekao bih, nikad manje od deset, a obično od trideset ili četrdeset, i čak devedeset u nekoliko poznatih slučajeva, između device i muškarca, da bi potonjem omogućio da padne pod uticaj čini nimfice. Posredi je prilagođavanje žiže, izvesno rastojanje koje unutarnje oko s uzbuđenjem savladava, i izvestan kontrast koji um opaža uz dahtaj izopačene naslade. Kad sam bio dete i ona dete, moja mala Anabel za mene nije bila nimfica; ja sam joj bio ravan, i sam faunčić, na istom začaranom ostrvu vremena; ali danas, u septembru 1952, pošto je prohujalo dvadeset devet godina, mislim da u njoj mogu da razaznam onu prvu sudbonosnu majušnu vilu u svome životu. Voleli smo se preuranjenom ljubavlju, obeleženom pomamom što tako često uništava živote odraslih. Bio sam krepko momče i preživio sam, ali je otrov bio u rani, i rana je ostala uvek otvorena, a uskoro sam se, sazrevajući, obreo sred civilizacije koja muškarcu od dvadeset pet godina dopušta da se udvara šesnaestogodišnjoj, ali ne i dvanaestogodišnjoj devojci.

Nije, dakle, čudo što se moj zreli život tokom evropskog razdoblja mog postojanja pokazao čudovišno dvostruk. Spolja, imao sam takozvane normalne odnose s izvesnim brojem zemaljskih žena što umesto dojki imaju bundeve ili kruške; iznutra, proždimala me je paklena peć lokalizovane požude prema svakoj nimfici što prođe a kojoj se, kao zakonu pokorni poltron, nisam usuđivao da priđem. Ljudske ženke kojima mi je bilo dozvoljeno da baratam predstavljale su samo palijativna sredstva. Spreman sam da verujem da su oseti što sam ih izvlačio iz prirodnog sparivanja bili uglavnom isti oni poznati normalnim golemim mužjacima što opšte sa svojim normalnim golemim

parnjakinjama u onom rutinskom ritmu koji svet potresa. Muka je što ta gospoda nisu, a ja *jesam*, nazrela jedno neuporedivo dirljivije blaženstvo. Najtmastiji od mojih polucionih snova bio je hiljadu puta većma zasenjajući no sve preljube što ih može zamisliti najmužastveniji genijalni pisac ili najdarovitiji nemoćnik. Moj svet je bio rascepljen. Bio sam svestan ne jednog već dva pola, od kojih nijedan nije moj: anatom bi oba nazvao ženskim. Međutim, za mene, kroz prizmu mojih čula, „razlikovali su se kao med i jed“. Ja sada sve ovo racionalizujem. Tokom dvadesetih i početkom tridesetih godina života nisam tako jasno razumevao svoje muke. Dok je moje telo znalo za čime žudi, moj duh je odbacivao svaku molbu tela. Jednog trenutka bio sam posramljen i preplašen, sledećeg – lakomisleno optimistički nastrojen. Tabui su me gušili. Psihoanalitičari su me mamilili pseudooslobođenjima pseudolibida. Činjenica da su za mene jedini predmeti ljubavne drhtavice bile Anabeline sestre, njene družbenice i dvorkinje, katkad mi je izgledala kao preteča ludila. U drugim trenucima govorio sam sebi da je sve to pitanje stava, da zapravo nema ničeg lošeg u tome što me do rastrojstva uzbuđuju deca-devojčice. Svog čitaoca moram podsetiti da je u Engleskoj donošenjem Zakona o deci i mladim osobama, 1933. godine, pojam „dete-devojčica“ definisan kao „devojka starija od osam ali mlađa od četrnaest godina“ (nakon toga, od četrnaeste do sedamnaeste, zakonska definicija glasi: „mlada osoba“). S druge strane, u državi Masačusets, SAD, „zabludelo dete“ jeste, pravno gledano, dete „uzrasta od sedam do sedamnaest godina“ (koje se, povrh toga, stalno druži s opakim ili nemoralnim osobama). Hju Broton, polemičar iz vremena vladavine Džejmsa I, dokazao je da je Rava s deset godina bila kurva. Sve ovo je vrlo zanimljivo i možda već vidite kako mi, zahvaćenom napadom, izbija pena na usta, ali ne, ne izbija, ja samo ubacujem blažene misli u maleni pehar. Evo još slika. Evo Vergilija koji je nimficu mogao opevati jednim jedinim tonom, ali je verovatno više voleo momčićev peritoneum. Evo

dve od prenuobilnih nilskih kćeri kralja Ehnatona i kraljice Nefertiti (taj kraljevski par imao je nakot od njih šest), što na sebi imaju samo mnoge ogrlice od sjajnih đinđuva, izvaljene su na jastucima, netaknute nakon tri hiljade godina, sa svojim mekim mrkim štenećim telima, kratko podšišanom kosom i izduženim abonosovim očima. Evo desetogodišnjih nevesta prisiljenih da se nasade na *fascinum*, mužastvenu slonovaču, u hramovima proučavanja klasike. Brak i suložništvo pre doba puberteta i dalje nisu retki u izvesnim pokrajinama Istočne Indije. U narodu Lepča osamdesetogodišnji starci pare se s osmogodišnjim devojkicama i niko se ne buni. Na kraju krajeva, Dante se ludo zaljubio u svoju Beatriče kad je ova imala devet godina, vrcav devojčurak, našminkan i divan, i draguljima udešen, u grimiznocrvenoj haljini, i to se desilo 1274. godine, u Firenci, na privatnoj gozbi, u veselom mesecu maju. A kad se Petrarka ludo zaljubio u svoju Lauricu, bila je plavokosa nimfica od dvanaest leta što trči po vetru, sred polenovog praha i prašine, cvet u letu, u prekrasnoj ravnici što se vidi s bregova Vokliza.

No, budimo uzdržani i civilizovani. Lambert Lambert se silno trudio da bude dobar. Odista se trudio. Gajio je najveće poštovanje prema običnoj deci, s njihovom čistotom i ranjivošću, i ni pod kakvim okolnostima ne bi narušio nevinost deteta ukoliko je postojala i najmanja opasnost gužve. Ali kako mu je srce tuklo kad bi sred nevine gomile ugledao demonsko dete, *enfant charmante et fourbe*,* mutne oči, blistava usta, deset godina robije ako joj samo pokažeš da je gledaš. I tako je prolazio život. Lambert je bio potpuno sposoban za snošaj s Evom, ali je čeznuo za Lilit. Stupanj napupelosti u razvoju dojki javlja se rano (10,7 godina) u onom nizu somatskih promena što prate pubescenciju. A sledeći dostupan pokazatelj sazrevanja jeste prva pojava pigmentiranih stidnih dlaka (11,2 godine). Moj mali pehar vrškom je pun.

* Franc.: dete ljupko i lukavo. (Prim. prev.)